

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 205/2019-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Lašákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16, čl. 19 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 2, čl. 3, písm. a), b), d), e), f), čl. 4 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) a ods. 2, 3 a 4, čl. 5 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 3, 4 a 5, čl. 13, čl. 15 a čl. 28 ods. 1 a 2 písm. b) a c) Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 31 S 4/2018 a jeho uzneseniami z 2. augusta 2018 a 10. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .
2. Žiadosti [REDAKČIA] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16, čl. 19 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 47 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práv podľa čl. 2, čl. 3, písm. a), b), d), e), f), čl. 4 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) a ods. 2, 3 a 4, čl. 5 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 3, 4 a 5, čl. 13, čl. 15 a čl. 28 ods. 1 a 2 písm. b) a c) Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31 S 4/2018 a jeho uzneseniami z 2. augusta 2018 a 10. októbra 2018.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 31 S 4/2018 sa sťažovateľ ako žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia Centra právnej pomoci – Kancelárie Trenčín ako žalovaného č. KaTN/16107/2017 z 20. decembra 2017 a vrátenia veci žalovanému na nové prerokovanie a rozhodnutie. Rozhodnutím č. KaTN/16107/2017 z 20. decembra 2017 žalovaný rozhodol o nepriznaní nároku sťažovateľovi ako žalobcovi na poskytovanie právnej pomoci.

3. Krajský súd uznesením z 2. augusta 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom návrh (žalobcu) sťažovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov zamietol. Proti tomuto

uznesení sťažovateľ podal v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením z 10. októbra 2018 tak, že ju zamietol.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na svoje nepriaznivé majetkové a sociálne pomery a žiada, aby ústavný súd prikázal „Centru Žilina poskytnúť mu právnu pomoc aj v tomto konaní“.

5. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd „pri svojom konaní a rozhodovaní, ignoroval taktiež aj Nálezy a rozhodnutia, či už Ústavného súdu, alebo Najvyššieho súdu SR - 3 Sžo 43/2011, 3 Sžo 9/2013, 7 Sžo 57/2016, dokonca aj rozhodnutia samotných krajských súdov, ktorými bol sťažovateľ za takých istých sociálnych, majetkových a zdravotných podmienok od súdnych poplatkov oslobodený a boli rušené aj odmietavé rozhodnutia centier a ktorými je súd tiež viazaný... To znamená, že sa jedná o nerovnaké zaobchádzanie a diskrimináciu sťažovateľa, čo je neprípustné...“.

6. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ základné právo [REDAKOVANÉ], zastavením konania a odmietnutím sťažnosti s nerešpektovaním jeho ťažkého zdravotného postihnutia v zmysle čl. 12 ods. 1, ods. 2, ods. 4, čl. 2 ods. 2, čl. 1, čl. 7 ods. 2 ods. 5, čl. 16. čl. 19 ods. 1, čl. 39 ods. 1, ods. 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2, Ústavy SR, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 13, čl. 14, čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 ods. 1, ods. 2 Protokolu č. 12 k tomuto Dohovoru a čl. 2, čl. 3 ods. a, b, d, e, f, čl. 4 ods. 1 písm. a, b, c, d, e, ods. 2 až ods. 4, čl. 5, ods. 2, ods. 3, čl. 12 ods. 3 až 5, čl. 13, čl. 15, čl. 28 ods. 1 ods. 2 písm. b, písm. c, medzinárodného dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom Krajského súdu Žilina vo veci vedenej pod sp. zn. 31 S 4/2018 zo dňa 02. 08. 2018, porušené bolo.

2/ základné právo [REDAKOVANÉ], zastavením konania a odmietnutím sťažnosti s nerešpektovaním jeho ťažkého zdravotného postihnutia v zmysle čl. 12 ods. 1, ods. 2, ods. 4, čl. 2 ods. 2, čl. 1, čl. 7 ods. 2 ods. 5, čl. 16, čl. 19 ods. 1, čl. 39 ods. 1, ods. 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2, Ústavy SR, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 13,

čl. 14. čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 ods. 1, ods. 2. Protokolu č. 12 k tomuto Dohovoru a čl. 2, čl. 3 ods. a, b, d, e, f, čl. 4 ods. 1 písm. a, b, c, d, e, ods. 2 až ods. 4, čl. 5, ods. 2, ods. 3, čl. 12 ods. 3 až 5, čl. 13, čl. 15, čl. 28 ods. 1 ods. 2 písm. b, písm. c, medzinárodného dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, postupom Krajského súdu Žilina vo veci vedenej pod sp. zn. 31 S 4/2018 zo dňa 10. 10. 2018, porušené bolo.

3/ Ústavný súd Slovenskej republiky ruší Uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 31 S 4/2018 zo dňa 02. 08. 2018 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

4/ Ústavný súd Slovenskej republiky ruší Uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 31 S 4/2018 zo dňa 10. 10. 2018 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

5/ Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 Eur (slovom tisíc päťsto Eur), ktoré je Krajský súd Žilina povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6/ [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov spojených s týmto konaním v sume 20 eur.“

7. Vec sťažovateľa bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Oroszovi, ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu uplynulo 16. februára 2019. Preto v súlade s čl. X bodom 2 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec prerozdelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Molnárovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu) a sudcovia Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou

od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31 S 4/2018 a jeho uznesením z 2. augusta 2018

13. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

14. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

15. V danom prípade mal sťažovateľ k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti uzneseniu krajského súdu z 2. augusta 2018 vydanému vyšším súdnym úradníkom mohol sťažovateľ podať sťažnosť, o ktorej je oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu z 2. augusta 2018 bola sťažovateľom podaná sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením z 10. októbra 2018. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu z 2. augusta 2018 odmietol podľa § 56

ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv a práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31 S 4/2018 a jeho uznesením z 10. októbra 2018

16. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre tiež zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ani preskúmať, či v konaní bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

18. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

19. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov tvoriacich súčasť jeho ustálenej judikatúry, ústavný súd v rámci predbežného prerokovania posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta, že krajský súd „*pri svojom konaní a rozhodovaní, ignoroval taktiež aj Nálezy a rozhodnutia, či už Ústavného súdu, alebo Najvyššieho súdu SR - 3 Sžo 43/2011, 3 Sžo 9/2013, 7 Sžo 57/2016, dokonca aj rozhodnutia samotných krajských súdov, ktorými bol sťažovateľ za takých istých sociálnych, majetkových a zdravotných podmienok od súdnych poplatkov oslobodený a boli rušené aj odmietavé rozhodnutia centier a ktorými je súd tiež viazaný... To znamená, že sa jedná o nerovnaké zaobchádzanie a diskrimináciu sťažovateľa, čo je neprípustné...“.*

20. Sťažovateľ námietku, že v konaniach pred všeobecnými súdmi a dokonca i v konaní pred ústavným súdom bol oslobodený od súdnych poplatkov, resp. mu bol bezplatne ustanovený právny zástupca z dôvodu jeho nepriaznivých osobných, majetkových a zárobkových pomerov, uviedol už v sťažnosti proti uzneseniu sp. zn. 31 S 4/2018 z 2. augusta 2018 vydanému vyšším súdnym úradníkom.

21. Ústavný súd z odôvodnenia napadnutého uznesenia zistil, že krajský súd sa predmetnou námietkou sťažovateľa zaoberal a okrem iného uviedol:

„... krajský súd poukazuje na to že majetkové, sociálne a osobné pomery žalobcu posudzované pre účely rozhodnutia o jeho žiadostiach o oslobodenie od súdnych poplatkov boli preverované vo vzťahu k rôznym aj skorším časovým obdobiam. Taktiež je potrebné prihliadnuť k odlišnosti predmetov konaní... Podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov je preto nutné skúmať a posudzovať vždy vo vzťahu k aktuálne prebiehajúcemu konaniu, ku ktorému sa oslobodenie od súdnych poplatkov má vzťahovať, pričom treba vychádzať z časovo aktuálnych pomerov žiadateľa. V súvislosti s námietkou žalobcu, že v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vedeným pod sp. zn. III. ÚS 121/2010 bol žalobcovi ustanovený advokát, súd aj vzhľadom na vyššie uvedené opätovne uvádza, že vo veci, ktorá je predmetom tohto konania bol žalobca povinný preukázať majetkové, sociálne a osobné pomery ku dňu podania žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, teda k mesiacu október 2017; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým bol žalobcovi ustanovený advokát bolo vydané 23. marca 2010. Navyše konanie vedené pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 121/2010 bolo skončené vydaním nálezu z 27. júla 2011, v ktorom ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval porušenie základného právu žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru u ochrane ľudských práv u základných slobôd postupom okresného súdu, za čo (okrem iného) bolo žalobcovi priznané finančné zadosťučinenie v sume 2.500,- eur.

... Krajský súd preto dospel k záveru, že u žalobcu v tomto konkrétnom konaní predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov splnene neboli, súdny poplatok vo výške 35,- eur ako jednorazový výdavok vzhľadom na osobné a majetkové pomery žalobcu nie je tak vysoký, aby ho nebol žalobca schopný zaplatiť bez toho, aby bola ohrozená jeho výživa, respektíve chod domácnosti. Vychádzajúc z uvedeného krajský súd, konajúc o sťažnosti žalobcu, dospel k záveru, že táto nie je dôvodná, preto ju v zmysle ustanovenia § 161 SSP zamietol.“

22. Z argumentácie krajského súdu v napadnutom uznesení z 10. októbra 2018 dostatočne vyplýva záver, z akých dôvodov zamietol sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti

uznesení krajského soudu z 2. augusta 2018 o zamietnutí jeho návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov. Krajský súd skúmal aktuálne pomery sťažovateľa, ktoré sú relevantné pre rozhodnutie o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, skúmal výšku súdneho poplatku a sťažovateľovu spôsobilosť tento súdny poplatok zaplatiť a tiež sa vysporiadal s námietkou sťažovateľa, že v iných konaniach bol od súdnych poplatkov oslobodený, prípadne mu bol priznaný nárok na právnu pomoc. Uvedené právne závery krajského súdu ústavný súd nepovažuje za arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené, preto sú ústavne udržateľné.

23. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je takto dostatočné a vyčerpávajúce – sťažovateľ dostal odpovede na ťažiskové právne otázky rámcujúce jeho vec – v konaní o jeho návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov. Tieto právne závery krajského súdu nie je potrebné zo strany ústavného súdu dopĺňať alebo revidovať, naopak, ústavný súd môže na ne s ohľadom na sťažnostné námietky sťažovateľa v plnom rozsahu odkázať, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a obsahujú relevantné a zrozumiteľne formulované právne argumenty.

24. Ústavný súd preskúmal námietky sťažovateľa primárne vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a dospel k záveru, že medzi napadnutým postupom a uznesením krajského súdu a označeným základným právom sťažovateľa podľa ústavy, ako aj právom podľa dohovoru, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol rozhodnúť o ich porušení. Vo vzťahu k namietanému porušeniu ďalších sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy, článkov ústavy, práv podľa dohovoru a článkov dohovoru, dodatkového protokolu a Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by indikovali ich porušenie napadnutým uznesením krajského súdu z 10. októbra 2018. Je tiež relevantné, že v tomto smere v ústavnej sťažnosti absentuje adekvátna argumentácia, ktorou by sťažovateľ odôvodňoval ich porušenie.

25. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

26. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

27. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu k preskúmaniu toho, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

28. V súvislosti so zisťovaním predpokladov na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ústavný súd vyzval sťažovateľa 21. júna 2019, aby preukázal svoje osobné, majetkové a zárobné pomery. Sťažovateľ reagoval na výzvu podaním z 1. júla 2019 a predložil potvrdenie o svojich osobných, majetkových a zárobných pomeroch spolu s prílohami.

29. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená. Ak teda ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a z výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie

a/alebo je zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

30. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa jednak preto, lebo nemá právomoc na jej prerokovanie (stať II.1), a jednak z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (stať II.2), je zrejme, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017).

31. Pretože nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu napriek zdokladovaným osobným, majetkovým a zárobkovým pomerom ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku rozhodnutia).

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími uplatnenými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019